

La pregària, espai vital per a respirar

Romà Casanova, bisbe de Vic

Pregar és una necessitat del creient. Així com respirar és indispensable per a la vida corporal, també resar ho és per al qui sap, per la fe, que Déu és viu i amatent a tot-hom. Pregar és posar-se, en cos i ànima, davant el misteri de qui m'ha creat i em crida a la vida de gràcia. L'oració em relaciona amb el veritable «Tu», que em fa adquirir el meu autèntic «jo», em fa ser «jo mateix». En un temps de xarxes socials, la manca de relacions autèntiques és, paradoxalment, escandalosa. Hi ha molta soledat, molta buidor. Aprendre a relacionar-nos adequadament és una assignatura pendent en la nostra societat.

El Rosari és l'oració dels pobres que ajuda a contemplar els misteris de la vida de Jesús amb els ulls de Maria

Els cristians també tenim aquest repte: relacionar-nos entre nosaltres i relacionar-nos amb Déu. La fraternitat i la paternitat van unides. Sabem que tenim un Pare i que en ell tots som germans. Ho sabem, però ho vivim? En fem experiència quotidiana? La pregària té una característica important: el diàleg de cada persona amb Déu. Resar és accomplir el que llegim en el llibre de l'Apocalipsi: *Mira, soc a la porta i truco. Si algú escolta la meua veu i obre la porta entraré a casa seva i soparé amb ell i ell amb mi* (3,20). L'oració personal és estar a soles amb Déu; però, de fet, qui prega de debò introdueix en el seu diàleg oracional altres persones: familiars, amics, necessitosos. Certament el trobament amb Déu eixampla el cor envers els germans. La pregària ben feta no aïlla, sinó que esplaia l'horitzó vital.

En una societat on predomina el «silenci de Déu», els qui creiem en el Déu viu necessitem espais vitals per a res-

pirar. La pregària personal, així com la trobada comunitària en la litúrgia de l'Església, sobretot la missa dominical, són necessitats peremptòries per a mantenir la fe i viure en el nostre autèntic «jo». L'espai del nostre interior, així com el de la nostra comunitat cristiana –en la qual ens reunim per pregar, formar-nos i ajudar-nos en el nostre caminar de fills de Déu–, són imprescindibles per a qui no vulgui perdre la vida de gràcia.

Hi ha una pregària molt senzilla, que perdura al llarg dels segles i que es resava profusament en les llars familiars en anys passats, la qual ens pot ajudar a orar personalment i comunitàriament; em refereixo al sant rosari. De fet, molts l'han fet seu, i també el resen en família. És l'oració dels pobres que ajuda a contemplar els misteris de la vida de Jesús amb els ulls de Maria i que és portadora de pau en el cor i en el món.

